

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructæ

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

954. Quæ solennitates necessariò adhibenda in dismembratione Ecclesiæ seu beneficii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

causam difmembrationis vel divisionis Parochie, sufficit pro eius verificatione accessus Ordinarii ad locum, & illius inspectio, debent tamen hæc omnia in actis publicis reduci, aliàs non stare iudicis assertioni; quod locum ipsum vidisset, & negotium in statu tali reperisset. eadem ferè ex Lott. excipit Corrad. pr. benef. l. 3. c. 3. num. 8.

Questio 952. An, & qualiter dicta causa & solemnitates præsumantur in dubio?

Respondeo primò: Pro inducenda præsumptione solennitatis extrinsecæ adhibita in difmembratione, quam possessor allegat, sufficit tempus 30. annorum, non tamen minus. Lott. l. 1. q. 28. n. 38. citans Imol. in c. pervenit. n. 10. & 13. de empt. & vendit. & Rotam in Elborensi. difmemb. 18. Decemb. 1600. Quod ipsum tamen limitat ibid. modo tamen proberur consensus illius, de cuius præiudicio agitur, ut rectè ait, advertisse Menochium l. 3. præsump. 132. n. 64. sic exponendo cir. c. pervenit Limitati d'ipsum ulterius n. 42. ita ut sublatà causà necessarià, seu non apparente de causa legitima, actus evidenter maneat minus solennis, ac consequenter non admitteret præsumptionem solennitatis ex tempore aliquo. Sed neque supposito defectu causæ, ex cursu temporis induci posse præsumptionem, auctoritatem Episcopi, aut alterius Papæ inferioris intervenisse; cum inferior non possit difmembrare, aut difmembrationem auctorizare sine causâ, ait Lott. nu. 43. Neque etiam auctoritatem Papæ, ut idem nu. 44. cum nullus lapsus temporis sufficiat pro inducenda præsumptione auctoritatis Papæ, nisi justificata ipsius Papæ scientia circa talem difmembrationem, ut Aymon. de antiq. tempor. p. 3. in principio. n. 17. Alex. conf. 9. n. 8. l. 3. Ruin. conf. 23. nu. 19. l. 5. & alii, quos citat Lott. n. 44.

2. Respondeo secundò: Dicitur tamen tempus non sufficere pro inducenda præsumptione substantiæ ipsius actus difmembrationis, ut Aymon. loc. cit. n. 22. & consequenter nec pro inducenda præsumptione causæ illius, à qua actus ille substantiatur, & mensuram iustitiæ accipit. Lott. ibid. nu. 39. & 40. citans Natr. conf. 162. nu. 24. Et addit Lott. n. 37. Quod nisi causa sit evidens, existimare se, nullius temporis lapsum sufficere ad sustinendam difmembrationem; admittere tamen videtur Lott. n. 41. quod præsumenda sit veritas causæ allegatæ, ubicunque versamur in dubio, & cetera solennitates apparent adhibita; pro quo citat Gemina. conf. 48. nu. 6. & sic in terminis difmembrationis decitum dicens à Rota apud Seraphin. decis. 414. n. 2.

Questio 953. Quanam sit legitima causa difmembrationis?

Respondeo primò: In genere præter ea quæ dicta sunt quest. ante hanc. 4. Quod nimirum, ut AA. ibi citati, eadem causæ requirantur, quæ requiruntur ad alienationem rerum Ecclesiæ, vel etiam quæ requiruntur ad unionem faciendam, nempe requiri causam necessitatis & utilitatis Ecclesiæ. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 6. Tond. qq. benef. p. 3. c. 156. n. 17. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Unde dum Lott. ait cit. q. 28. n. 25. aliquando solam pinguedinem reddituum unius, & exilitatem fructuum alterius Ecclesiæ reputari iustam causam pro difmembratione, ut in casu, quo Episcopus constituit ministrum in Ecclesia Parochiali, qui adjuvet Rectorem, & ad hunc effectum illi assignat

penzionem ex redditibus Ecclesiæ loco beneficii, quod facere potest, ut Abb. in c. conuente. n. 1. & 5. de Cleric. non resid. Gamb. de off. leg. l. 5. tit. de difmemb. num. 9. & 10. & Rota apud Seraph. decis. 428. quæ, & quos citat, dum inquam, id asserit Lott. non excludit necessitatem & utilitatem illius Ecclesiæ; non enim citra necessitatem, & utilitatem evidentem, & purè tantum, quia Ecclesiæ illa Parochialis habet pinguiore redditus, Episcopus potest isti Rectori obtrudere adiutorem cum dicta difmembratione. Porro iustam causam necessitatis talem esse oportere, cui alias opportunè provideri non possit, ait Card. de Luca. de Regular. d. 27. n. 4. Item de Paroch. d. 34. nu. 3. ait, requirit ad effectum difmembrationis præciam nimium moralem necessitatem. De cetero, quanam in particulari causâ constituant necessitatem illam & utilitatem respectu Parochialis difmembrandarum, aut dividendarum, cum erectione novæ Parochiæ, uti & quæ in dicta earum difmembratione & divisione adhibenda speciales solennitates, vide sub actum alibi, ubi de Ecclesiarum Parochialium erectione. Vide etiam Lott. cit. q. 28. n. 45. Card. de Luca. in Miscellan. d. 1. à nu. 115. & ad Trid. d. 16. à n. 1. de Paroch. d. 33. 34. 35. 36. & c. qui etiam cit. d. 34. n. 2. de Paroch. Quod materia illa difmembrationis vel divisionis Parochialium certam ac determinatam regulam non recipiat, utpote reposita in arbitrio Episcopi, adversus quod licet, ubi firmiter rationabile, detur appellatio vel recursus, attamen rarum & difficile sit, ut illud de iniustitia positiva convinci valeat, quoties interponitur pro difmembrationis denegatione: unde etiam forte nulli vel nimium rari sunt casus, in quibus Episcopo denegante, Romana Curia in gradu appellationis, vel recursus id præcipiat, frequenter autem reprobari solet in casu converso, in quo tanquam in specie formalis alienationis rigide proceditur super interventu causæ, & solennitatis.

Questio 954. Quæ solennitates necessario adhibenda in difmembratione Ecclesiæ seu beneficii?

Respondeo primò: Illa solennitates juris adhibenda sunt, de quibus in c. sine exceptione. 12. q. 2. c. dudum. de reb. Eccl. non alien. Lott. d. 1. q. 28. n. 5. citans Rotam decis. unice. n. 1. de reb. Eccl. in noviss. & in una Toleran. Parochial. 17. Nov. 1601. & in Aquilana nullitatis erectione. 24. Maii 1610. & c. Cùmque hæc solennitates, ut Garc. p. 12. c. 3. p. 3. sint eadem (intellige saltem plerumque) quæ in unionione, adeoque consistant potissimum in vocatione ceterarum personarum, requirendoque earum consensu (unde & usus inolevit, in literis, quæ super difmembrationibus expediuntur à Cancellaria, semper apponendi clausulam: vocatis vocandis, quæ arctat Executorem ad procedendum viâ ordinariâ, ut Felin. in c. de cetero. n. 10. de re iudic. Lott. cit. c. 28. n. 2.) de his, quanam ea sint, quæ requirendum; unde

2. Respondeo primò: Vocandus est Rector beneficii difmembrandi, & eo non vocato fieri nequit difmembratio, sed ac accidit in unione. Lott. cit. q. 28. n. 7. citans gl. in Clem. si una. de reb. Eccl. non alien. v. vocatus, & ibid. Imol. n. 12. ubi etiam reprobat Holtiensem, confundentem in hoc puncto terminos unionis, & difmembrationis. Ventrigl. to. 2. annor. 8. §. 2. n. 18. (ubi etiam, quod simili ratione vocandus Rector in difmembratione all-

ne alicujus joris beneficii) Castrop. cit. §. 10. n. 1. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Unde Rectori permiffa est appellatio, adeo ut, si intra decendum datum ad appellandum, procedatur ad executionem, ea nulla sit, ex generali Regula c. non solum. de appell. in 6. Lott. loc. cit. num. 9. citans Rotam in Casaragust. dismemb. 25. Jun. 1607. Hunc consensum debere esse expressum & explicitum, & non sufficere tacitum & implicitum, tradit Lott. ibid. n. 16. citans gl. in c. dudum. v. perpetuus. de reb. Eccl. non alien. in 6. & Rotam in Elborens. dismemb. 18. Nov. 1600. Non tamen exigit consensus ille scripturam, sicut eam exigit decretum Superioris, quod alias alienationem precedere debet. Lott. ibid. n. 13. citans Innoc. in cit. c. dudum. n. 3. Sufficere etiam ad validitatem dismembrationis, si postmodum talis consensus superveniat, censet Lott. loc. cit. num. 12. eò quòd requisitio talis consensus non exigatur pro forma (quo casu aliud dicendum fore, ait ex Innoc. loc. cit.) cum id non de claret textus c. ad audientiam. de Eccl. adif. nec is ratione auctoritatis requiratur, sed tantum ratione præjudicii. Putat tamen Lott. n. 14. ex Innoc. loc. cit. ad hoc, ut talis consensus superveniens attendatur, necesse esse, quòd eum præcedat tractatus, in quo deliberetur, dismembrationem fieri oportere propter Ecclesie utilitatem: Ecita convalescat alienatio (idem est de dismembratione) ex hunc, & non ex tunc. Quodsi tamen vocatus Rector nollet consentire, potest Episcopus eo invito, si subit justa causa, procedere ad dismembrationem. Lott. loc. cit. n. 10. juxta textum c. ad audientiam. Porro in ordine ad hunc effectum is intelligitur nomine Rectoris beneficii, qui habet defensionem illius. Unde cum jus Parochie censetur residere penes Prælatum, non autem penes Vicarium, requirendus erit consensus hujus Prælati, vel etiam Capituli, si penes Capitulum sit cura habitualis, non autem Vicarii, qui solum habet exercitium, & suam congruam. Lott. loc. cit. n. 18. & 19. qui etiam n. 21. addit, quòd, ubi habet consentire Capitulum, non sufficit consensus singulorum de Capitulo, sed requiritur consensus Capitulariter, ut Felin. in c. cum omnes. n. 24. & 28. de Constit. & Rota decis. 384. n. 6. p. 1. Recent.

3. Secundo requiritur etiam consensus Ecclesie vel Collegii, cujus Canonatus vel beneficium aliud dismembrandum. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 5. Ventrigl. loc. cit. n. 15.

4. Tertio requiritur etiam consensus Defensoris, si Ecclesia seu beneficium dismembrandum sit vacans. Castrop. cit. §. 10. n. 1. Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. Lott. cit. q. 28. n. 22. ubi, quòd si Ecclesia vacaret, deberet ad istum effectum dismembrationis ei deputare Episcopus defensorem, ad cujus officium pertinet, disquirere de legitimitate & veritate cause necessaria. Debet autem cavere Episcopus, ne talem deputet, qui possit corrumpi. Lott. cit. n. 22. juxta gl. in c. 1. de reb. Eccl. non alien. in 6. v. defensore. & Rotam in Toletan. Paroch. 19. Nov. 1601.

5. Quarto requiritur consensus patronorum, non secus ac in unione. Card. de Luca. de jurep. d. 66. n. 10. ubi: nendum invalida est provisio, & resignatio, seu permutatio ipsius beneficii; verum etiam unio, etiam si fieret ad favorem Seminarii juxta formam Trid. seu ex alia justa causa, idemque ex rationis identitate in suppressione vel dismembratione, aliòque actu præjudiciali; scilicet in beneficiis etiam libera collationis habemus,

P. Lauren. Fori Benef. Tom. III.

quòd in suppressionibus, vel dismembrationibus desideratur consensus Rectoris, vel Parochianorum, aut alterius interessati, multò magis desiderandus est consensus Patroni in Ecclesia non libera. Contrarium tamen tenent Lott. saltem in casu constituti defensoris beneficii. cit. q. 28. n. 23. ubi præmissis de defensore mox subjungit: ex quibus etiam consequitur, consensum Patronorum minime exigi vel curari, ut latè resolvit Rota apud Cassad. decis. 3. sub. n. 4.

6. Quintò in dismembratione Parochie requiritur quoque consensus Parochianorum, prædictis verbis satis indicat Card. de Luca loc. cit. Sed de hoc dictum alibi. De divisione Parochie negat Castrop. cit. §. 10. n. 5.

7. Sextò requiritur sicut ad unionem, ita etiam ad dismembrationem consensus Capituli Cathedralis, ut expresse disponitur in Clem. 2. de reb. Eccl. non alien. Castrop. loc. cit. Card. de Luca. de benef. d. 45. n. 4. Idque etiam beneficium dismembrandum non spectat ad Cathedralis, aut ei subiectum sit, sed sit alius Ecclesie; eo quòd sicut in unione, ita & in dismembratione, etiam priorum beneficiorum Capituli Cathedralis consensus requiritur, non præcisè tantum ut interessati, sed etiam independenter ab hac interessentia, quatenus solennitas, & ex ea ratione, quòd ob arctissimam hujus Capituli cum Episcopo conjunctionem omnia negotia ardua exigant cum eo communicari & expediri: adeoque & talis solennitas, & ex eadem ratione (quòd nimirum etiam unio, & dismembratio externorum illi beneficiorum adhuc sit negotium arduum) requiritur in dismembratione, etiam illorum beneficiorum: quòd facit, quòd tradit Barbof. juris Eccl. l. 1. c. 32. n. 7. ex decis. Rota in Treventina benefic. 12. Novemb. 1629. & Seraph. decis. 338. n. 2. Quòd in alienatione bonorum Episcopi partis requiritur consensus Capituli, non ut personæ habentis interesse, sed solum tanquam solennitas. Facit quoque, quòd tradit Ventrigl. to. 2. annot. 8. §. 2. num. 15. quòd in suppressione Canonice Collegiate requiritur consensus tam Capituli Cathedralis, quàm Collegiate.

8. Præter hanc solennitatem consistentem in vocatione interessatorum, & exquisicione consensus illorum, adhibendum quoque pro solennitate necessariò requisita tractari, nempe Episcopi cum Capitulo super dismembratione facienda, vult Lott. cit. q. 28. n. 5. & Corrad. pr. benef. l. 3. c. 2. n. 2. de quo vide dicta supra de unione; ea enim hic pariter sibi locum vendicant.

9. Ac denique in hac specie alienationis spiritualis, nempe dismembratione beneficiorum non intrat necessitas solennitatis beneplaciti Apostolici, sicut ea requiritur juxta præscriptum Extravag. ambitioze, ad alienationem aliarum rerum Ecclesie. Card. de Luca. de Regular. d. 64. n. 9.

Questio 955. Quando nam dismembratio censetur sortita suum effectum?

Respondet: Iam demum dismembratione, uti et suppressione, non secus ac unione sortitam centeri effectum suum, cum secuta tandem est vacatio per cessum, vel decessum beneficii, quòd dismembratum vel suppressum; simulque apprehensa possessio, ait Lott. l. 1. q. 29. n. 27. Verum hoc quidem procedit in suppressione: item in dismembratione simul extinctiva tituli, ut idem Lott. In simplici tamen dismembratione fructuum, intacta substantia tituli (quæ est propriè dicta dismembratio)